

1945 г. федерацията е възстановена като Федеративна Република Югославия. Говори се, че Тито, бившият партизански водач и президент на републиката, обещал на циганите, че в замяна на помощта им през войната, ще бъде сформирана ромска държава на територията на Югославия, вероятно на територията на Македония, но обещанието не е спазено, поради опасенията на Тито, че една по-малка Македония може да стане лесна плячка на териториалните интереси на Гърция и Албания. В комунистическа Югославия циганите са смятани за де факто национално малцинство, макар че статутът им варира в различните югославски републики.

Над 50 000 югославски цигани загиват по време на **Холокоста**; оцелялото население през 1945 г. е от около 600 000 души. При преброяването от 1961 г. циганите не са считани за отделна етническа общност, но има данни за тези, които обявяват ромския като свой роден език – те са 31 674 души. При преброяването през 1971 г. циганите са сложени в категорията „други националности и етнически групи“ заедно с евреите и гърците.

Официалните данни за циганското население през 1971 г. дават частична представа за реалното състояние на нещата:

Босна и Херцеговина	1456 души
Хърватия	1257 души
Косово	14 593 души
Македония	24 505 души
Черна гора	396 души
Сърбия	27 541 души
Словения	977 души
Войводина	7 760 души
Общо	78 485 души

Тези цифри могат да бъдат умножени поне десет пъти, за да се получи реална картина на циганското население в Югославия през 1971 г. При преброяването от 1981 г., когато все повече цигани се чувстват свободни да огласят истинския си етнически произход, е установено, че циганите са общо 850 000 души. Само в Македония и Косово все още съществува известно напрежение и над циганите се оказва натиск да се записват като албанци. Вярната цифра за циганите в Югославия през 1981 г. вероятно е 1 милион души.

Ромите в Македония се обособяват в най-многобройната циганска общност в **Шуто Оризари** в покрайнините на Скопие.